پژوهشنامهٔ قرآن و حدیث

شمارهٔ ۳۶، بهار و تابستان ۱۴۰۴
صص ۶۹-۹۲ (مقاله پژوهشی)

Pazhouhesh Name-ye Quran Va Hadith

No. 36, Spring & Summer 2025

بررسی اهمیت؛ اسباب و آثار وحدت و وفاق در ساحت قرآن و روایات

نوید طالبی[۱]

(تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۴/۰۲/۰۶ـ تاریخ پذیرش مقاله: ۱۴۰۴/۰۲/۲۹)

چکیده

وحدت و وفاق از اصول بنیادین در اسلام است که تأثیر عمیقی بر حیات فردی و اجتماعی مسلمانان دارد. لذا با توجه به لزوم جلوگیری از وقوع اختلاف و تشتت در جامعه اسلامی، ضرورت دارد به بررسی اهمیت وحدت و وفاق در قرآن کریم و روایات معصومین (ع) و اسباب اتحاد جمعی و آثار آن پرداخته شود. بدین منظور این تحقیق با روشی توصیفی به تبیین مفهوم وحدت و وفاق؛ اسباب وحدت و اتحاد و آثار آن در ساحت آموزهای قرآن کریم و روایات معصومان (ع) پرداخته و یافته‌ها حاکی از آن است که تحقق وحدت و وفاق نه تنها سبب تحکیم امنیت، حل نزاع‌ها و اتحاد در جامعه اسلامی می‌شود بلکه زمینه‌ساز دستیابی به اهداف عالی انسانی نیز خواهد بود و آثاری همچون ارتقای عزت؛ خیر و رشد فردی و اجتماعی و تحقق تمدن اسلامی را نیز دارا می باشد.

کلید واژه‌ها: وحدت اسلامی، وفاق اجتماعی، امت واحده، اهمیت، اسباب، آثار.

۱. دانشجوی دکتری گروه علوم قرآن و حدیث، دانشگاه کاشان، کاشان، ایران؛ n.abutalebi@stu.qom.ac.ir

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

۱. تبیین مسئله

وحدت و وفاق در ساحت قرآن و روایات یک موضوع بنیادین و اساسی است که در ساختار اعتقادی و رفتاری اسلام نقش کلیدی ایفا می‌کند. این موضوع نه تنها در سطح فردی، بلکه در سطح جمعی و اجتماعی نیز تأثیرگذار است. لذا علاوه بر تاثیر در کیفیت درک متون اسلامی، در نوع تفکر روزمره مسلمانان نیز تأثیرگذار است. وحدت و وفاق در قرآن و روایات به مفهوم وحدت و هماهنگی مسلمانان در اعتقادات، اعمال و رفتارهای خود اشاره دارد. این وحدت نه تنها در سطح فردی، بلکه در سطح جمعی و اجتماعی نیز اهمیت دارد. وحدت و وفاق در اسلام به معنای اتحاد و هماهنگی مسلمانان برای رسیدن به اهداف مشترک و دفاع از ارزش‌های اسلامی است. از دیدگاه قرآن و حدیث، وحدت و وفاق به عنوان یک اصل اساسی معرفی شده است که بدون آن، جامعه اسلامی نمی‌تواند پایدار و پرورش‌یافته باشد. این اصل در متون مقدس اسلام به عنوان یک عامل کلیدی برای موفقیت و پیشرفت جامعه اسلامی مطرح شده‌است. لیکن علی‌رغم تأکید فراوان قرآن و روایات بر اهمیت وحدت و وفاق، چندین جنبه کلیدی در فهم و میدانی کردن این مفاهیم؛ مبهم و مجهول مانده است، بر این اساس مسئله اصلی این پژوهش، بررسی این پرسش است که: وحدت از منظر قرآن و روایات چه جایگاهی دارد، چه عوامل و بسترهایی زمینه‌ساز تحقق آن هستند، و آثار و ثمرات فردی، اجتماعی و تمدنی آن در حیات امت اسلامی چگونه قابل تحلیل و تبیین است؟ برای پاسخ به این سؤال اصلی، پرسش‌های فرعی زیر نیز مورد بررسی قرار خواهند گرفت:

۱. مفاهیم واژگان کلیدی مانند "وحدت"، "وفاق"، "امت واحده" و "تفرق" در قرآن و حدیث چیست؟

۲. عوامل و موانع دستیابی به وحدت از منظر متون دینی کدام‌اند؟

۳. چه آثار و ثمراتی در ابعاد فردی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی برای وحدت ذکر

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

شده است؟

لذا این پژوهش با تکیه بر روش تحلیل محتـوای کیفـی و بهـره‌گیـری از منـابع معتبـر تفسیری و حدیثی، تلاش می‌نماید تا به تحلیل عمیق و جامع از مفهـوم وحـدت در منـابع دینی پرداخته، نقش آن را در تحقق جامعه مومنانه و تمدن اسلامی واکاوی نماید.

۲. مقدمه

یکی از مهمترین مسائلی که در متون دینی، به‌ویژه قرآن کریم و روایـات اهـل‌بیـت(ع)، مورد تأکید قرار گرفته، مسأله وحدت و وفاق میان مسلمانان است که از مفاهیم بنیادین در آموزه‌های دینی اسلام بـه‌شـمار مـی‌رونـد و همـواره مـورد تأکیـد قـرآن کـریم و سـنت معصومان(ع) بوده است. وحدت نه تنها یک اصل اجتماعی ضروری در جهت حفـظ کیـان جامعه اسلامی، بلکه آموزه‌ای راهبردی و بنیادین در جهت تحقق اهداف عالی دین اسـلام، از جمله عدالت، کرامت انسانی، و پیشرفت همه‌جانبه در تمدن اسلامی محسوب مـی‌شـود. در عصر کنونی که جهان اسلام با چالش‌های متعددی نظیر افراط‌گرایی، اختلافات مـذهبی، قومیتی و سیاسی، مواجه است، توجه به مفهوم وحدت اسلامی و تبیین اسـباب و آثـار آن، ضرورتی اجتناب‌ناپذیر به نظر می‌رسد.

از آنجا که قرآن کریم به‌عنوان اصلی‌ترین منبع معرفتـی مسـلمانان و روایـات نبـوی و علوی به‌عنوان مفسران بیانی کتاب آسمانی، سرشار از دعوت به وحدت، پرهیز از تفرقـه و تقابل، و ترغیب به همدلی و اخوت مسلمانان می باشد، بررسـی و اسـتخراج آمـوزه‌هـای وحدت‌آفرین از این منابع، می‌تواند گامی اساسی جهت نظریه‌پردازی دینی پیرامـون مقولـه وفاق اسلامی باشد.

ضرورت و اهمیت این تحقیق از چند بُعد قابل توجه است:

۱. **ضرورت دینـی**: با توجه به تأکیدات فـراوان قـرآن و سـنت بـر وحـدت، شـناخت ریشه‌ها و پیامدهای آن، قدمی مهم در راستای تحقق آموزه‌های دینی شمرده می‌شود.

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

۲. نیازهای اجتماعی و سیاسی جهان اسلام: شکاف‌های مذهبی و نزاع‌های درون‌فرقه‌ای، تهدیدی برای امنیت و ثبات جوامع اسلامی تلقی می‌شوند. بررسی علمی اسباب وحدت و آثار آن، می‌تواند راهگشای حل بسیاری از منازعات باشد.

۳. پاسخ به شبهات معاصر: در فضای فکری امروز، گاه وحدت به‌عنوان شعاری سیاسی یا ابزاری تلقی می‌گردد. این تحقیق، در پی آن است تا ریشه‌های الهی و وحیانی وحدت را تبیین نموده، آن را به‌عنوان یک راهبرد الهی، معرفی کند.

در سده‌های اخیر، با افزایش چالش‌های فرهنگی، سیاسی و اقتصادی در جهان اسلام، تلاش‌های فکری و سازمان‌یافته‌ای برای تحقق وحدت میان مذاهب انجام گرفته است. از این جهت، قمی (۱۳۸۳) در کتاب "وحدت اسلامی از دیدگاه قرآن و سنت" تأکید می‌کند که شرط اول تحقق وحدت، بازخوانی مشترکات دینی و انکار خشونت مذهبی است. همچنین آشتیانی (۱۳۹۲) این وحدت را نه یک تاکتیک موقت، بلکه راهبردی تمدنی برای بازسازی امت اسلامی در برابر تهدیدات جهانی می‌داند.

از سوی دیگر، پژوهش‌هایی همچون آثار شهید مطهری در مجموعه مقالات "مسئله وحدت اسلامی" (۱۳۶۴)، با مرزبندی دقیق میان وحدت اسلامی و وحدت مذهبی، بر این نکته تأکید دارند که وحدت موردنظر، به معنای انکار تفاوت‌های مذهبی نیست، بلکه بر مدار همزیستی مسالمت‌آمیز، گفت‌وگو و رعایت حقوق متقابل شکل می‌گیرد. بنابراین تا کنون در آثار متعددی به وحدت و اتحاد دینی پرداخته شده است لیکن علی‌رغم گستردگی منابع دینی در این باب، کمتر مطالعه‌ای به صورت جامع، هم‌زمان به تبیین اهمیت، علل و نتایج وحدت در ساحت آموزه‌های اسلامی پرداخته است. از این‌رو، پژوهش حاضر می‌کوشد این خلأ علمی را تا حد ممکن مرتفع سازد.

۲-۱. مفهوم شناسی

۲-۱-۱. مفهوم لغوی وحدت

وحدت در لغت به معنی یکی بودن؛ منحصر به فرد بودن. (مدنی؛ ۳۰۶/۶) یگانگی و

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

تنهایی و انفراد و یکتایی است. (نفیسی؛ ۳۸۳۸/۵)

۲-۱-۲. مفهوم اصطلاحی وحدت

اتحاد، اتفاق و پیوستگی نیز از دیگر مفاهیم اصطلاحی وحدت مـی باشـد. (آذرنـوش، ۷۳۷) همچنین وَحْدَة الأمَّة به مفهوم اتحاد ملت می باشد. (مهیار، ۹۷۸)

۲-۱-۳. مفهوم لغوی وفاق

وفاق از ریشه وفق: (بر وزن فلس) به معنی مطابقت میان دو چیـز (قرشـی، ۲۲۹/۷) و همسانی میان دو چیز است. (راغب اصفهانی، ۸۷۷) همچنین به معنای المُوافقـة نیـز آمـده است. (مهنا، ۷۵۰/۲)

۲-۱-٤. مفهوم اصطلاحی وفاق

وفاق در اصطلاح به مفهوم تَفَاهُم و الفت (دارالمشرق. ۱۵۴۶) سـازواری و همراهـی و یکدلی و یک جهتی ضد نفاق و اتحاد و اتفاق و موافقـت و مشـابهت و سـازش و معاهـده است. (نفیسی، ۳۸۷۶/۵) همچنین سازگاری و محبت نیز از دیگر معانی وفاق در اصـطلاح است. (دهخـدا، ۳۱۳۸/۲) چنانکـه عبـارت «جـوّ مـن الوِفـاق» بـه معنـای «فضـایی از هماهنگی» و عبارت «وِفاق بین صَدیقَین» به معنای «همـاهنگی بـین دو دوسـت» اسـت. (دارالمشرق، ۱۵۴۶).

۲-۱-۵. کلمه‌های مترادف وحدت و وفاق

اتحاد از جمله مهمترین مترادف‌های این دو کلمه می‌باشد؛ زیرا معانی آنها بـه یکـدیگر مشابه است. چنانکه اتحاد در لغت به یکـی شـدن و یگـانگی داشـتن (ابـن معـروف، ۸۷) یگانگی، وحدت، اتحاد، پیوستگی؛ سازگاری، سازش، توافق، هماهنگی، هم‌رأیی، دمسازی، وفاق، موافقت؛ ترکیب، ادغام، آمیختگی؛ هم‌پیمانی، اتفاق (فرهنگ معاصر عربی ـ فارسـی:

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

۷۳۷) معنی می‌شود.

و در اصطلاح نیز دارای مفاهیمی چون جمع آمدن برای هدف معینی (مهیار، ۱۰) اتفاق و سازش. همدمی و مؤآنست. رفاقت و دوستی و مودت. و دوستی با صداقت و خلوص می‌باشد. (نفیسی، ۸۰)

بنابراین واژه‌هایی همچون «وحدت»، «وفاق»، و «اتحاد» غالباً در برابر «تفرقه»، «شِقاق» و «اختلاف» قرار گرفته و تقابل این دو رویکرد، به‌ویژه در آثار دینی، به‌مثابه دو راهبرد کلان در جامعه‌سازی دینی مطرح شده‌اند.

۳- اهمیت وحدت و وفاق در آموزه‌های اسلامی

۳-۱. امر بر پرهیز از تفرقه و پراکندگی در دین

وحدت و اتحاد در حوزه تفکر اسلامی و در چارچوب تعالیم دینی از اهمیت بسزایی برخوردار است، به گونه‌ای که در آموزه‌های اسلامی بر ضرورت توجه به این مقوله و تلاش در جهت حفظ و تقویت آن در جامعه اسلامی تأکید شده است. همان‌گونه که قرآن کریم اهمیت وحدت و حفظ وفاق میان جامعه اسلامی را چنین مطرح می‌کند:

«شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّى بِهِۦ نُوحا وَٱلَّذِيٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِۦٓ إِبْرَٰهِيمَ وَ مُوسَىٰ وَ عِيسَىٰٓ أَنْ أَقِيمُواْ الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُواْ فِيهِ...» (الشوری، ۱۳)

برای شما از [احکام] دین چیزی را تشریع کرده است که نوح را به آن سفارش نمود و نیز آنچه را به تو وحی کردیم و آنچه را که ابراهیم و موسی و عیسی را به آن سفارش نمودیم که دین را برپادارید و در آن پراکنده نشوید.

این آیه، علاوه بر تأکید به پرهیز از پراکندگی در دین، بر لزوم و وجوب اتحاد میان ادیان پیشین نیز تأکید می‌نماید و به اهمیت همبستگی و وحدت در اصول و مبانی دینی مشترک میان ادیان مختلف اشاره دارد.

طبق این آیه شریفه، ادیان آسمانی در اصول اعتقادی و توحید هم‌راستا و هماهنگ

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

هستند، هرچند براساس تکامل جامعه انسانی، قوانین جزئی و فرعی در هر دین متفاوت است؛ اما در نهایت، دین اسلام به عنوان کامل‌ترین و نهایی‌ترین مرحله این تکامل شناخته می‌شود. این آیه، هدف اصلی پیامبران الهی را که مبارزه با شرک و تفرقه است، مطرح می‌کند. در مقابل، مخالفان پیامبران، که به دنبال خرافات، شرک و تفرقه‌اند، توحید و وحدت را برای خود مشکل و گران می‌دانند. ستمکاران و سرکشان، عامل اصلی تفرقه‌افکنی هستند و در واقع، ناآگاهی و نادانی آنان، در کنار ستمگری، مانع از تحقق وحدت و توحید در جامعه می‌شود، در حالی که حجت بر آنان تمام شده است و دیگر عذری برای نادانی باقی نمی‌ماند. (رضایی اصفهانی، ۲۷۱/۱۸)

همچنین اهتمام الهی به اتحاد مؤمنان در توجه به رفتار منطبق با احکام دین از دیگر نکات این آیه شریفه می‌باشد.

در آیه ذیل نیز خداوند متعال با تاکید بر مسیر هدایت و لزوم پیروی از آن؛ از راه‌هایی که سبب تفرق می‌شود نهی می‌فرمایند:

«وَأَنَّ هَذَا صِرَطِي مُسْتَقِيما فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُواْ ٱلسُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِۦ ذَٰلِكُمْ وَصَّيكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ» (الأنعام، ۱۵۳)

و [بگو:] که این راه مستقیم من است؛ پس، از آن پیروی کنید، و از راه‌ها[ی دیگر] پیروی نکنید که شما را از راه خدا پراکنده کند. این است آنچه [خدا] شما را به آن سفارش کرده است، باشد که تقوا پیشه کنید.

در تفسیر این آیه چنین آمده که اگر همه افراد از دین خدا پیروی کنند و عقیده حق و ایمان را در دل داشته باشند، این امر آنان را متحد و منسجم می‌سازد. همچنین، با استناد به حدیثی از پیامبر اکرم(ص)، نشان داده شده است که راه راست خدا همان راهی است که او با دست خود ترسیم کرده است. در کنار این راه، خطوطی کشیده شده است که نشان می‌دهد هر راه دیگری، جز راه مستقیم، ممکن است تحت سلطه شیطان باشد و مردم را به سوی انحراف و تفرقه فرامی‌خواند. این حدیث تأکید می‌کند که راه حق، راهی است که باید

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

با دقت و آگاهی طی شود تا از وسوسه‌های شیطانی و انحرافات جلوگیری گردد و جامعه در مسیر وحدت و ایمان باقی بماند. (مغنیه، ۴۴۰/۳)

بنابراین اتحاد مسلمانان در جهت تقوا پیشگی آنان از اسباب مهم و کلیدی فراهم نمودن فلاح فردی و نصرت برای جامعه اسلامی می‌باشد. چنانکه نقل شده که مردی از امیرمؤمنان(ع) در باره «سنّت» و «بدعت» و «فرقت» و «جماعت» سؤال کرد و حضرت فرمود: امّا مراد از سنّت همان سیره و روش رسول خدا (ص) است، و بدعت هر چه آن را مخالفت کند، و فرقت اهل باطلند هر چند بسیار باشند، و جماعت؛ اهل حقّند هرچند اندک باشند. (ابن‌شعبه؛ ۲۱۱/۱) معنای حدیث، آن است که خدا تنها با کسانی است که بر محور حق گرد هم آمده باشند و با یکدیگر همکاری کنند، امّا اگر بر باطل گرد هم آیند، جز شیطان هیچ‌کس با آنها نخواهد بود. (مغنیه، ۲۰۰/۲)

۳-۲. امر به حفظ وحدت و پرهیز از تفرقه افکنی

در آیه ذیل بر تمسک جمعی به ریسمان محکم الهی امر شده است که خود گویای اهمیت حفظ وحدت می‌باشد؛ و پس از آن به نهی از پراکندگی امر شده است:

«وَٱعْتَصِمُواْ بِحَبْلِ ٱللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُواْ وَٱذْكُرُواْ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنتُمْ أَعْدَآءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُم بِنِعْمَتِهِۦٓ إِخْوَٰنًا ...» (آل‌عمران، ۱۰۳)

و همگی به ریسمان خدا چنگ زنید و پراکنده نشوید، و نعمت خدا را بر خود به یاد آورید، آن‌گاه که دشمن یکدیگر بودید، پس میان دل‌های شما الفت انداخت و در سایه نعمت او با هم برادر شدید لا تفرّقوا یعنی لا تتفرّقوا که یکی از دو تاء برای تخفیف حذف شده است یعنی پراکنده نشوید. (خسروانی، ۴۴/۲) پس یعنی دسته‌دسته نشوید و متفرق مشوید مانند اهل کتاب، بلکه متفق الکلمه و مجتمعا بر ایمان و ثبات در طاعت الهی و ترک عصیان اقدام نمائید. (شاه‌عبدالعظیمی، ۱۹۴/۲) پس حیطه وحدت بسیار است چنانکه در اعتقاد و رفتار دینی اتحاد لازم است. چنانکه از امام علی(ع) نقل است که: جماعت را ملازم باشید و از پراکندگی بپرهیزید. (آمدی، ۱۵۰)

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

همچنین آیه وظیفه اصلی مسلمانان تنها ایمان و پرهیز از گناهان نیست، بلکه باید به صورت جمعی و همدلانه از قرآن کریم و سنت پیامبر اکرم (ص) پیروی کنند و در این دو منبع مهم اختلاف نداشته باشند. همچنین، بر اساس آیات قرآن، به ویژه آیه ۶۷ سوره مائده، و روایات متواتر مانند روایات غدیر و روایات ثقلین، مهم‌ترین سنت پیامبر که پایه و اساس وحدت جامعه اسلامی است، موضوع وصایت و ولایت تأکید شده است. این روایات نشان می‌دهند که پیروی از وصایت و ولایت امیرالمؤمنین(ع) نقش کلیدی در حفظ وحدت و انسجام جامعه اسلامی دارد. (حسینی همدانی، ۱۵۶/۳)

مسلمانان باید تا زمانی که پیرو دین، پیامبر و کتاب واحد هستند، این رابطه‌های دینی را که از روابط نسبی قوی‌تر است، حفظ کنند و براساس آن رفتار نمایند. همچنین، تقویت رابطه میان پیروان یک دین، همانند تقویت رابطه در یک خانواده یا حزب است و این کار نباید منجر به تعصّب و دشمنی با دیگران شود. برعکس، اسلام مردم را به مهربانی و الفت دعوت می‌کند، بدون توجه به دین، اندیشه یا نژاد آنها، و این اخوت اسلامی، همانند تقویت و حمایت از اخوت بشر است. در نهایت، گروه‌هایی که برای رضای خدا و صلاح جامعه جمع شده‌اند، واجب است که با هم همکاری کنند و شورش علیه آن‌ها حرام است، اما تجمع‌های بی‌هدف و بدون نفع، تنها ممکن است باعث کاهش درگیری‌ها و کشمکش‌ها شود. (مغنیه، ۲۰۰/۲)

طبق این آیه شریفه اتحاد و ایجاد وحدت و الفت در دل‌های مؤمنان از آیات الهی است و همچنین بر عنایت و اهتمام الهی به اتحاد در جامعه اسلامی نیز اشاره دارد. نکته دیگر پیشینه تاریخی وحدت است که اتحاد اعراب و نقش اسلام در اتحاد اعراب را متذکر شده است بحث کلیدی دیگر منشأ وحدت است که در این آیه خداوند منشأ الفت و محبت میان مؤمنان در صدر اسلام معرفی شده است. همچنین بر رهایی‌بخش بودن نعمت الهی اتحاد برای مؤمنان که شایسته یادآوری و سپاسگزاری است تاکید شده است.

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

۳-۳. تاکید بر اشتراکات

یکی دیگر از محورهایی که مبین اهمیت وحدت و وفاق در جامعه اسلامی است تاکید بر وجوه اشتراکی است؛ چنانکه قرآن کریم می‌فرمایند:

«قُلْ يَـٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ تَعَالَوْا۟ إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَآءٍۭ بَيْنَنَا وَ بَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِۦ شَيْـًٔا...» (آل‌عمران، ۶۴)

بگو: ای اهل کتاب، بیایید به‌سوی کلمه‌ای یکسان میان ما و شما، که جز خدا را نپرستیم و چیزی را شریک او قرار ندهیم.

قرآن کریم مردم را به نقاط مشترک بین اسلام و اهل کتاب فرامی‌خواند. این نشان می‌دهد که حتی اگر کاملًا در اهداف مقدس با هم توافق نداشته باشند، باید در بخش‌هایی که مشترک هستند، همکاری کنند و این بخش‌ها را پایه‌ای برای پیشبرد اهداف مقدس قرار دهند. این آیه، اصول و مبانی گفت‌وگوی بین پیروان ادیان الهی را مشخص می‌کند، که مهم‌ترین آن‌ها توحید، نفی شرک و نفی بردگی فکری و پرستش غیر خدا است. (رضایی اصفهانی، ۱۳۴/۳)

لذا تعالیم دینی جوامع را با حداقل اشتراکات دعوت به بحث و گفتگو می‌کند تا اینکه وحدت و وفاق جمعی حاصل و یا حداقل از پراکندگی و تفرقه جلوگیری شود.

۳-٤. لزوم وحدت و وفاق برای نیل به فلاح

در ساحت تفکر اسلامی و آموزه‌های قرآن کریم؛ نیل جامعه به فلاح و ظفرمندی از اهمیت بسیاری برخوردار است و بر این اساس قرآن کریم بر لزوم وحدت و وفاق میان جامعه اسلامی بدین منظور تاکید دارد. چنانکه می‌فرمایند:

«وَلْتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى ٱلْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ» (آل‌عمران، ۱۰۴)

و باید از میان شما گروهی باشند که [مردم را] به خوبی‌ها دعوت کنند، و به کارهای

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

پسندیده وادارند، و از کارهای ناپسند بازدارند؛ و اینان خود ظفرمندند

خداوند پس از دعوت مؤمنان به تقوا، چنگ زدن به حق، و یادآوری نعمت‌های خدا و شکرگزاری، آن‌ها را به انجام کارهای نیک و بازداشتن از کارهای بد فرمان می‌دهد. مؤمنان باید به عنوان برادران و کسانی که از دشمنی و آتش جهنم نجات یافته‌اند، دعوتگر به خیر و آمر به معروف و ناهی از منکر باشند. چون این وظیفه نیازمند استعداد و آمادگی خاص است، همه مسلمانان نمی‌توانند این کار را انجام دهند، بلکه باید گروهی برگزیده شوند تا از طرف جامعه اسلامی امر به معروف و نهی از منکر کنند. (داورپناه، ۳۱۳/۶) این خود گویای اهمیت حفظ وحدت در جامعه اسلامی و توجه به وفاق جمعی برای نیل به رستگاری می باشد.چرا که از پیامبر خدا(ص) نقل شده که می‌فرمایند: جماعت رحمت است و تفرقه رنجش است. (قضاعی، ۸/۱) چنانکه قرآن کریم درباره اهمیت این مطلب چنین می‌فرمایند:

بهترین امّتی که برای مردم به ظهور رسیده است شمایید؛ [چرا که] به کارهای پسندیده وامی‌دارید، و از کارهای ناپسند بازمی‌دارید، و به خدا ایمان دارید. و اگر اهل کتاب ایمان می‌آوردند برایشان بهتر بود. بعضی از آنان مؤمنند، و بیشترشان نافرمانند.[۱]

۳-۵. محبوبیت الهی وحدت و اتحاد جمعی

یکی دیگر از محورهای اهمیت وحدت و وفاق در ساحت تفکر اسلامی محبوبیت وحدت و وفاق جمعی در ساحت خداوند است. چنانکه قرآن کریم محبوبیت اتحاد جمعی و وفاق در برابر دشمن را چنین توصیف می فرمایند:

«إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِهِۦ صَفّٗا كَأَنَّهُم بُنۡيَٰنٞ مَّرۡصُوصٞ» (الصف، ۴)

به راستی خدا دوست دارد کسانی را که صف در صف ـ چنان‌که گویی بنایی ریخته شده از سرب‌اند ـ در راه او پیکار می‌کنند.

---

۱. «كُنتُمۡ خَيۡرَ أُمَّةٍ أُخۡرِجَتۡ لِلنَّاسِ تَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَتَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَتُؤۡمِنُونَ بِاللَّهِ ...» (آل‌عمران، ۱۱۰)

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

این محبت شامل کسانی است که محکم و استوار هستند، عقب‌نشینی نمی‌کنند، شکست نمی‌خورند و در مقابل دشمن ثابت قدم و مقاوم هستند. آن‌ها مانند دیواری هستند که اجزای آن به هم چسبیده و محکم ساخته شده است، و از هم جدا و پراکنده نمی‌شوند. این تصویر نشان‌دهنده اهمیت اتحاد و استحکام در مقابل چالش‌ها و دشمنان است. (طیب، ۵۱۰/۱۲) در این خصوص از امیرمومنان(ع) نقل است که می‌فرمایند: دست [قدرت] خدا با جماعت است و پرهیز نمائید از تفرقه و پراکندگی. (سیدرضی، خطبه ۱۱۱) بنابراین اتحاد و انسجام و وحدت است که فرد و به تعبیری جامعه را از پراکندگی بری و آن را مستحکم و متحد می‌سازد. و طبق این آیه شریفه یکی از زمینه‌های اتحاد جهاد در راه حق می‌باشد خواه جهاد نظامی یا جهاد فرهنگی.

٤. اسباب وحدت و وفاق در جامعه

در جامعه اسلامی، ایجاد و حفظ وحدت نیازمند برنامه‌ریزی و اقداماتی است که بتواند زمینه‌های اختلاف را کاهش داده و انسجام اجتماعی را تقویت کند. این اسباب شامل عوامل فرهنگی، آموزشی، قانونی و اجتماعی است که به منظور ترویج ارزش‌های مشترک و تقویت روحیه تعاون و همبستگی طراحی شده‌اند.

لذا اتحاد و هم بستگی در جامعه نیازمند اسباب و شرایطی می‌باشد که برای تحقق آن در جامعه اسلامی ضرورت می‌نماید تا به وسیله آن اسباب به این آموزه مهم اسلامی توجه و بر حفظ و اهتمام آن کوشید. همچنین برای رفع برخی اختلافات اسبابی نیازمند است تا آن اختلافات حل و وحدت جمعی حاصل شود. در ذیل به این اسباب پرداخته می‌شود:

٤-١. تعالیم انبیاء(ع)؛ ایمان و هدایت

قرآن کریم سه سبب مهم برای وحدت و وفاق را چنین مطرح می‌فرمایند:

«كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مُبَشِّرِينَ وَ مُنذِرِينَ وَ أَنزَلَ مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ ٱلنَّاسِ فِيمَا ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ وَ مَا ٱخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ أُوتُوهُ مِن بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

ٱلْبَيِّنَتُ بَغْيَا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُواْ لِمَا ٱخْتَلَفُواْ فِيهِ مِنَ ٱلْحَقِّ بِإِذْنِهِۦ وَاللَّهُ يَهْدِى مَن يَشَآءُ إِلَى صِرَطٍ مُّسْتَقِيمٍ» (البقرة، ۲۱۳)

مردم [در آغاز] یک امّت بودند. پس خدا پیامبران را به عنوان بشارت‌دهنده و اخطارکننده برانگیخت، و کتاب‌ها[ی آسمانی] را به حقّ با آنان نازل کرد، تا میان مردم درباره آنچه بر سرش اختلاف داشتند حکم کند؛ و جز کسانی که کتاب به آنان داده شد ـ پس از آن‌که دلایل روشن برایشان آمد ـ از روی زیاده‌طلبی که میانشان وجود داشت هیچ‌کس در آن اختلاف نکرد؛ پس خدا کسانی را که ایمان آورده بودند، به اذن خود، به آن حقّی که در آن اختلاف داشتند هدایت کرد، و خدا هرکه را بخواهد به راهی راست هدایت می‌کند.

انسانها [در بدو خلقت] بر یک فطرت آفریده شده بودند [و به آنچه عقل و فطرت حکم می‌کرد رفتار می‌کردند]. (طبرسی، ۱۱۶/۱) این آیه متضمن سه مرحله و سه طور تکاملی نوع انسان است: نخست مرحله‌ای که نوع یا اکثر انسانها امت واحده بودند. پس از آن دارای اختلاف شدند یا زمینه اختلاف پدید آمد، سپس پیمبران مبعوث شدند. (طالقانی، ۱۰۸/۲) بنابراین یکی از اسباب اتحاد در جوامع تعالیم انبیاء(ع) می‌باشد. این آیه شریفه همچنین بر اتحاد در جوامع ابتدایی و اتحاد اجتماعی انسان‌های اولیه اشاره دارد و بر مصادیق دیگری همچون ایمان و هدایت به عنوان اسباب اتحاد بعد از پدیدار شدن اختلافات و تفرقه‌ها تاکید شده است.

٤-۲. تبعیت از دستورات خدا و رسول او و اوصیاء آن حضرت(ع)

«يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ادْخُلُواْ فِى ٱلسِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَتِ ٱلشَّيْطَنِ إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ» (البقرة، ۲۰۸)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، همگی به اطاعت [خدا] درآیید، و از گام‌های شیطان پیروی نکنید. همانا او برای شما دشمنی آشکار است.

در تفسیر این آیه چنین آمده: ای کسانی که ایمان آورده‌اید، باید به اوامر و دستورات خدا و رسول او تسلیم شوید و نظر و سلیقه و اختلاف نظر را کنار بگذارید. باید به

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

حبل‌اللّه، که شامل قرآن، اسلام، اطاعت از پیامبر و ائمه و اوصیای طاهرین است، چنگ بزنید و از تفرقه و پراکندگی پرهیز کنید. در غیر این صورت، جامعه دچار هرج و مرج و تفرقه می‌شود که این وضعیت موجب ضعف مسلمانان و تقویت دشمنان خواهد شد. بنابراین، مسلمانان باید در انجام وظایف دینی خود، از تعلیمات اوصیای معصومین پیروی کنند و راهنمایی‌های آنان را سرلوحه قرار دهند. (داورپناه، ۲۶/۴)

این آیه شریفه بر دعوت الهی به اتحاد با اطاعت از خدا و پیروی نکردن از شیطان تاکید داشته و با طرح اسباب وحدت و اتحاد؛ خداوند را یکی از مهمترین محورهای اتحاد معرفی می‌فرمایند. همچنین اهمیت اتحاد عنایت و اهتمام الهی به اتحاد در جامعه اسلامی نیز از نکات دیگر این آیه شریفه می‌باشد.

٤-٣. اطاعت از پیامبر (ص) و درخواست اذن از آن حضرت

یکی دیگر از اسباب وحدت و وفاق اطاعت از پیامبر خدا(ص) و توجه به اذن پیامبر در انجام فعالیتهای جمعی و عمومی است. چنانکه در این خصوص قرآن کریم می‌فرمایند:

«إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَ إِذَا كَانُواْ مَعَهُۥ عَلَىٰٓ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُواْ حَتَّىٰ يَسْتَـْٔذِنُوهُ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسْتَـْٔذِنُونَكَ أُوْلَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ...» (النور، ۶۲)

جز این نیست که مؤمنان کسانی‌اند که به خدا و پیامبرش ایمان آورده‌اند، و هنگامی که در کاری عمومی با او هستند، تا از او اجازه نگیرند نمی‌روند. بی‌تردید، کسانی که از تو اجازه می‌گیرند، اینانند که به خدا و پیامبرش ایمان آورده‌اند.

این اذن برای امور جامع و گسترده‌ای مانند جهاد با کفار و مشرکان، یا اموری که نیازمند انجام جمعی و گروهی است، صادر می‌شود. مثلاً امر جهاد، حفر خندق، مشورت در امور، نماز جماعت و دیگر احکام اجتماعی. همچنین، تأکید شده است که اگر اهمیت آن امر واجب بیشتر از اهمیت اجتماع است، به افراد اجازه داده می‌شود، اما اگر اهمیت آن چندان زیاد نباشد و حضور در اجتماع برای انجام آن مهم‌تر است، اجازه داده نمی‌شود. این

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

نشان می‌دهد که تصمیم‌گیری درباره اذن در امور اجتماعی براساس میزان اهمیت و ضرورت آن در جامعه است. (طیب، ۵۶۴/۹) بنابراین اجتماع و وحدت جامعه اسلامی امری مهم و اساسی است و برای تحقق آن؛ توجه به اذن پیامبر و اطاعت از حضرتش برای حفظ و انسجام وحدت در جامعه اسلامی ضروری می‌باشد. چرا که قرآن کریم می‌فرمایند:

و خدا و پیامبرش را فرمان برید و با هم نزاع نکنید که سست شوید و قدرت شما از بین برود، و صبر کنید که خدا با صابران است.[۱]

این آیه شریفه علاوه بر اشاره به لزوم اتحاد مسلمانان در ساحت تبعیت از پیامبر خدا(ص) و لزوم وحدت و انسجام در جهاد بر تعبّد منطقی نیز به عنوان یکی از اسباب اتحاد معرفی شده است. همان‌طور که آیه ذیل به این مسئله اشاره داشته است:

آنان در صورت همبستگی با یکدیگر هم جز در قریه‌های مستحکم یا از پشت دیوارها با شما پیکار نمی‌کنند. قدرتشان در میان خودشان سخت است. آنان را همدل و متّحد می‌پنداری و حال آنکه دل‌هایشان پراکنده است. این بدان سبب است که آنان گروهی هستند که عقل خود را به کار نمی‌گیرند.[۲]

صاحب تفسیر المیزان با اشاره به وضعیت منافقین معتقد است که در ظاهر، آن‌ها متحد و منسجم‌اند، اما در واقع دل‌هایشان پراکنده و متفرق است. این پراکندگی و نفاق باعث ضعف و شکست آنان می‌شود. علت این وضعیت، نبود تعقل و خردورزی در میان آنان است؛ اگر آنان تعقل می‌داشتند، می‌توانستند اتحاد پیدا کرده و نظرات خود را یکسان کنند. وی همچنین تمثیلی از حال منافقین با شیطان ارائه می‌دهد که شیطان انسان را تا مرز کفر می‌کشاند ولی پس از فریب دادن او، از او بیزار می‌شود .این تمثیل نشان‌دهنده ناپایداری و فریبکاری منافقین است؛ همانطور که شیطان انسان را فریب می‌دهد ولی در نهایت از او متنفر است، منافقین نیز در ظاهر همراه هستند ولی در عمق دل‌هایشان پراکنده‌اند.

---

۱. «وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَٰزَعُواْ فَتَفْشَلُواْ وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَٱصْبِرُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ» (الانفال، ۴۶)

۲. «لَا يُقَٰتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرًى مُّحَصَّنَةٍ أَوْ مِن وَرَآءِ جُدُرٍ بَأْسُهُم بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعاً وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ» (الحشر، ۱۴)

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

(طباطبایی، ۲۱۲/۱۹) لذا علامه بر اهمیت تعقل و اتحاد واقعی تأکید دارد و هشدار می‌دهد که ظاهر وحدت منافقین ممکن است فریب‌دهنده باشد، اما حقیقت آن چیزی جز پراکندگی و نفاق نیست.

٤-٤. عبادت توحیدی

پرستش خداوند واحد و عبادت توحیدی نیز یکی از اسباب وحدت جمعی و وفاق در جامعه است؛ چنانکه در آیه ذیل به وحدت پرستش و وفاق در عبودیت خداوند یکتا در میان امم پیشین اشاره است:

«...قَالُواْ نَعْبُدُ إِلَهَکَ وَ إِلَهَ ءَابَآئِکَ إِبْرَهِمَ وَ إِسْمَعِيلَ وَإِسْحَقَ إِلَهًا وَحِدًا وَ نَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ» (البقرة، ۱۳۳) یعقوب به پسرانش گفت: پس از من چه چیزی را خواهید پرستید؟ گفتند: معبود تو و معبود پدرانت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را می‌پرستیم که معبودی یگانه است و ما تسلیم او هستیم.

از گفتگوی یعقوب (ع) با فرزندانش، چنین برداشت می‌شود که: بخش اعظم نگرانی یعقوب (ع) خطر انحراف از توحید عبادی بوده است، نه فقط هراس از انحراف اعتقادی؛ زیرا خطر انحراف از توحید عبادی ـ چنان‌که جریانات تاریخ امّت‌ها نشان می‌دهد ـ همواره از دیگر انحرافات دینی، بیشتر بوده است. (انصاریان، ۳۴۹/۳) لذا گفتگوی حضرت یعقوب(ع) و نگرانی اصلی یعقوب بیشتر مربوط به انحراف در عبادت و توحید رفتاری بوده است، نه فقط انحراف در اعتقاد. یعنی او نگران این بوده است که مردم از مسیر صحیح توحید در رفتار و عبادت خارج شوند، چرا که تاریخ امم نشان می‌دهد انحرافات رفتاری در توحید، غالباً از انحرافات اعتقادی خطرناک‌تر و مخرب‌تر بوده‌اند.

این نکته نشان می‌دهد که حفظ توحید در رفتار و عبادت اهمیت ویژه‌ای دارد و ممکن است فردی از نظر اعتقادی درست باشد ولی در رفتار منحرف شود، که این نوع انحرافات آسیب‌های جدی‌تری بر دین وارد می‌کند. بنابراین، نگرانی یعقوب بیشتر بر روی اصلاح

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

رفتارها و اعمال عبادی متمرکز بوده است تا صرفاً تصحیح باورهای اعتقادی. در مجموع، بر اهمیت توجه به توحید رفتاری و عبادی تأکید دارد و هشدار می‌دهد که مراقبت از این جنبه‌ها بسیار مهم است، زیرا خطر انحراف در آن‌ها همواره بیشتر و مخرب‌تر است.

همچنین انحراف از توحید عبادی و عبودیت غیر خدا سبب پدیدار شدن اختلافات و نزاع ها و به عبارتی خدشه‌دار شدن وحدت جمعی و اتحاد و هرج و مرج در جوامع می‌شود. چنانکه قرآن کریم خطاب به مسلمانان می‌فرمایند: آری، این راه [و رسم] شماست که راه [و رسمی] یگانه است، و من پروردگار شمایم، پس مرا بپرستید.[۱]

صاحب مجمع البیان می‌گوید: این دین شما یکی است. اصل امت، جماعتی است که در مسیر واحدی باشد. از این‌رو شریعت و دین را «امت واحده» خوانده است. زیرا پیروان یک دین، یک هدف دارند. برخی نیز گویند: یعنی این پیامبران از خود شمایند. شما باید به آنها اقتدا کنید که آنها اجتماع بر حق دارند. (طبرسی، ۹۹/۷)

و در آیه دیگر چنین می فرمایند: و همانا این راه [و رسم] شماست، که راه [و رسمی] یگانه است، و من پروردگار شمایم، پس از من پروا کنید.[۲]

بنابراین آیات مزبور خود دال بر اهمیت وحدت و اتحاد می‌باشند و امر بر پروا و عبادت خداوند یکتا به عنوان اسباب اتحاد و وفاق معرفی شده است. همچنین با اشاره بر اتحاد پیروان ادیان پیشین؛ به توحید به عنوان یکی از زمینه‌های اتحاد و به خدا؛ انبیاء و دین به عنوان محورهای اتحاد اشاره شده است.

همچنین ذکر این نکته لازم است که اختلاف در آیین [– قانون] موجب اختلاف در دین نمی‌شود؛ زیرا اصول دینی واحد است. برای نمونه، قوانین کشورهای مسیحی متعدد و متفاوت است اما، همگی دارای یک عقیده دینی می‌باشند. (مغنیه، ۶۱۰/۵)

این دعوت به وحدت و اتحاد و پرهیز از اختلاف و تفرقه پیش از اسلام نیز بوده است.

---

۱. «إِنَّ هَذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ» (الانبیا، ۹۲)
۲. «وَإِنَّ هَذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَحِدَةً وَ أَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ» (المومنون، ۵۲)

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

چنانکه قرآن کریم می فرمایند:

و هنگامی که عیسی با دلایل روشن آمد گفت: به راستی من حکمت را برای شما آورده‌ام، و [آمده‌ام] تا برخی از چیزهایی را که در آن اختلاف دارید برای شما بیان کنم، پس از خدا پروا بدارید و از من اطاعت کنید همانا خداست که پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را بپرستید که این راهی است راست ولی از میان آنان احزاب اختلاف کردند، پس وای بر کسانی که ستم کردند از عذاب روزی دردناک![1]

چرا که در آیه دیگر می‌فرماید: و اوست که در آسمان معبود است و در زمین معبود است، و اوست که حکیم و داناست.[2]

و خطاب به پیامبر اسلام (ص) می‌فرماید:

بگو: ما به خدا و به آنچه بر ما نازل شده، و آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط نازل گردیده، و آنچه به موسی و عیسی و [دیگر] پیامبران از جانب پروردگارشان داده شده است ایمان آورده‌ایم؛ میان هیچ‌یک از آنان فرق نمی‌گذاریم و ما تسلیم [فرمان] او هستیم.[3]

٤-۵. وجود صبر؛ مقاومت و صیانت

از اسباب دیگری که وحدت جمعی و اتحاد در جامعه را سبب می‌شود صبر؛ مقاومت و صیانت در برابر دشمن است؛ این سه رکن علاوه بر اینکه در خود وحدت و وفاق را دارند سبب استحکام و انسجام وحدت و پایداری آن می‌شود. لذا قرآن کریم خطاب به مومنان می‌فرمایند:

---

۱. «وَلَمَّا جَآءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَٰتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُم بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعْضَ ٱلَّذِى تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ إِنَّ اللَّـهَ هُوَ رَبِّى وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ فَاخْتَلَفَ ٱلأَحْزَابُ مِن بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ أَلِيمٍ» (الزخرف، ۶۵-۶۳)

۲. «وَهُوَ ٱلَّذِى فِى ٱلسَّمَآءِ إِلَٰهٌ وَفِى ٱلْأَرْضِ إِلَٰهٌ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْعَلِيمُ» (الزخرف، ۸۴)

۳. «قُلْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ وَ عِيسَىٰ وَٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ» (آل‌عمران، ۸۴)

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

«يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱصْبِرُواْ وَ صَابِرُواْ وَ رَابِطُواْ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» (آل‌عمران، ۲۰۰)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، [در برابر سختی‌ها] صبر داشته باشید، و [در برابر دشمن] مقاومت پیشه سازید، و [از مرزها] نگهبانی کنید، و از خدا پروا نمایید، باشد که ظفرمند شوید.

در تفسیر این آیه علی بن ابراهیم از پدرش، از ابن ابی عمیر، از ابن مسکان روایت کرد که امام صادق (ع) فرمود: در برابر سختی‌ها پایدار باشید و بر واجبات، صبر کنید و از حدود پیشوایان دفاع کنید. (بحرانی، ۷۳۰/۱)

همچنین در تفسیر غریب القرآن آمده است: یعنی ثابت‌قدم و پابرجا باشید. (زید بن علی؛ ۱۹۰/۱) لذا پایداری؛ ثبات قدم و استقامت در جامعه با وحدت و اتحاد جمعی حاصل می‌شود. چنانکه در آیه دیگر می‌فرمایند:

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هنگامی که با گروهی [از دشمن] برخورد کردید استوار باشید و خدا را بسیار یاد کنید، باشد که ظفر یابید.[1]

٤-۶. توجه به حفظ وفاق و مودت میان مومنان

یکی دیگر از محورهایی که وحدت و اتحاد جامعه به آن بستگی دارد و به عبارتی سبب آن می‌شود؛ توجه به تحکیم پیوندهای اجتماعی و ارتباط برادرانه و خواهرانه میان مومنان می‌باشد. قرآن کریم در این باره چنین می‌فرمایند:

«يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱجْتَنِبُواْ كَثِيرا مِّنَ ٱلظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ ٱلظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُواْ وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضًا» (الحجرات، ۱۲)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از بسیاری از گمان‌ها دوری کنید؛ زیرا برخی گمان‌ها گناه است، و تجسّس نکنید، و برخی از شما غیبت برخی دیگر را نکنند؛ آیا یکی از شما دوست دارد که گوشت برادر مرده‌اش را بخورد؟ [هرگز!] پس [همان‌گونه که] از آن کراهت دارید، [غیبت برادر خود را نیز نکنید که آن مانند خوردن گوشت مرده اوست،] و از خدا

---

۱. «يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةف ٱثْبُتُواْ وَٱذْكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» (الانفال، ۴۵).

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

پروا بدارید که خدا بسیار توبه‌پذیر و مهربان است

غیبت سبب ترور شخصیت غیبت شونده، از بین رفتن حرمت افـراد، ایجـاد اختلافـات اجتماعی، سست شدن پیونـدهای اجتمـاعی و از دسـت دادن سـرمایه‌ی تعـاون و اعتمـاد عمومی و در نتیجه سبب تضعیف وحدت جامعه، منتشر کردن بذر کینـه و دشـمنی در بـین جوامع و در نهایت، ایجاد درگیری‌ها می شود. (رضایی اصفهانی، ۲۷۰/۱۹)

همچنین خداوند متعال در آیه بعد بر وحدت و اتحاد همه جوامع انسـانی تاکیـد داشـته است و می‌فرمایند: «...إِنّا خَلَقْنـاکُمْ مِـنْ ذَکَـرٍ وَ أُنْثـی وَ جَعَلْنـاکُمْ شُـعُوباً وَ قَبائِـلَ لِتَعـارَفُوا...» (الحجرات، ۱۳)

این آیه، فراخوانی از سوی قرآن کریم به تشکیل یک امّت انسانی و جهانی واحد اسـت که عدالت و محبّت آنان را جمع آورد. لذا اگر آن وحدت انسانی فراگیر که قرآن بـیش از ۱۳۰۰ سال است بدان فرامی‌خواند تحقق نیابد، بـه رسـمیّت شـناختن ارزشـمندی انسـان، جوهری بر روی صفحه کاغذ و نظرگاهی بیش نخواهد بود. (مغنیه، ۲۰۸/۷)

۵. آثار وحدت و اتحاد

بعد از شرح اهمیت اتحاد و وفاق در جامعه و احصاء اسباب وحدت و انسجام در ذیل بـه آثار وحدت و وفاق اشاره می‌شود؛ چنانکه قرآن کریم به ارزش اتحاد چنین اشاره می‌فرماید: «لَّا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَىٰهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَ مَـن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ ٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِ ٱللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيماً» (النساء، ۱۱۴)

در بسیاری از نجواهای آنان خیری نیست؛ مگر کسی که [در نجوایش] به صدقه یـا بـه کاری پسندیده یا اصلاحی میان مردم فرمان دهد. و هر کس بـرای طلـب خشـنودی خـدا چنین کند، به زودی اجری بزرگ به او خواهیم داد.

لذا تأکید بر فرمان به صدقه یا رفتار پسندیده یا اصلاح ذات‌البین عـلاوه بـر اشـاره بـه ارزش اجتماعی اتحاد و وفاق بر آثـار وحـدت و اتحـاد کـه توجـه بـه یـاری‌رسـانی بـه

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

دیگران؛خیرخواهی برای غیر و حل مشکلات نیز اشاره دارد؛ زیرا اینها جز در ساحت اتحاد و وفاق میسر نمی‌شود و بلکه در صورت تفرقه و اختلاف به اینها نیز بی‌توجهی می‌شود. تفرق همچون جاهلیت سبب محاربه و مقاتله با یکدیگر و سبب زوال محبت و الفت می‌شود. (شاه‌عبدالعظیمی، ۱۹۴/۲) پس امر به وحدت و اتحاد از آن سبب است که با ایجاد اختلاف در میان خود از حق جدا نشوید، چنان‌که «یهود» و «نصاری» با هم اختلاف کردند و متفرّق شدند. مشرکان عرب نیز به سبب اختلافات و نزاع در جاهلیت به یکدیگر تعدّی و تجاوز می‌کردند، به طوری که جنگهای میان «اوس» و «خزرج» میان آنان بسیار پر دامنه بود تا آن که خداوند به وسیله پیامبر اسلام (ص) میان دلهای آنان الفت ایجاد نمود و کینه‌های گذشته را از میان برد. (طبرسی، ۱۹۴/۱)

بنابراین خداوند متعال پس از دعوت به اسلام، دعوت به اتحاد و یگانگی می‌کند و دستور می‌دهد که همه افراد مسلمان به طور اجتماع و همدستی از قرآن کریم و از سنت رسول اکرم پیروی نمایند و همچنین نعمت الفت دادن میان دلها را به یاد مسلمانان می‌آورد که چگونه در گذشته با هم دشمن بودند ولی خداوند متعال به واسطه اسلام و ایمان دلهای آنها را به هم مربوط ساخته و میان آنان یگانگی برقرار نمود و به جای دشمنی جاهلیّت دوستی در دلهای آنها ایجاد نمود و در تحت لوای یکتاپرستی جمع شده و پیامبر را درباره نشر احکام الهی یاری نمایند. چنانکه می‌فرماید: و همگی با هم به ریسمان خدا و به قرآن مجید و ائمه طاهرین (ع) چنگ بزنید و پس از دخول به اسلام متشتت نشده و متفرق نشوید و نعمت بزرگ و بخشش خدا به شما را به یاد آرید هنگامی که دشمنان یکدیگر بودید و خدا به وسیله پیغمبر اکرم و به نعمت اسلام در دلهایتان الفت و دوستی افکند. (داورپناه، ۳۰۷/۶) بر این اساس تقریب دلها؛ مودت و الفت از آثار وحدت و اتحاد در جامعه است که زمینه ساز نشر دین و احکام الهی نیز می‌باشد؛ چرا که خداوند در آیه ذیل برای اهمیت و لزوم نهی از تفرقه و اختلاف در دین می‌فرماید:

«إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ دِينَهُمْ وَكَانُواْ شِيَعٗا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَآ أَمْرُهُمْ إِلَى ٱللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

بِمَا كَانُواْ يَفْعَلُونَ» (الانعام، ۱۵۹)

کسانی که دین خود را پراکنده کردند و گروه‌گروه شدند، تو نسبت به آنان هیچ مسئولیّتی نداری. کارشان فقط با خداست، سپس آنان را از آنچه انجام می‌دادند با خبر خواهد ساخت و در همین خصوص در آیه دیگر می‌فرماید:

«وَمَن يُشَاقِقِ ٱلرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ ٱلْهُدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ ٱلْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِۦ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِۦ جَهَنَّمَ...» (النساء، ۱۱۵) و هر کس، پس از آن‌که حق برای او آشکار شد، با پیامبر مخالفت کند و از راهی غیر از راه مؤمنان پیروی نماید، او را به همان حالی که خود خواسته است وامی‌گذاریم، و به آتش دوزخش می‌سوزانیم.

بنابراین شکستن اتحاد امت زمینه‌ی عذاب و خروج از ولایت الهی است و اتحاد مؤمنان در پیروی از پیامبر (ص) دارای اهمیت بسیار می‌باشد.

اما راز اینکه به مسئله اجتماع و *اتحاد* امّت اسلامی، این همه *اهمیّت* داده شده، آن است که پراکندگی مایه تبهکاری است و ملّت پراکنده شایستگی رشد و نمو ندارد چه رسد به اینکه ملّت‌های دیگر را به خیر و و رشد فراخواند اما با اینکه آیات و روایات بسیاری مسلمانان را به *اتحاد* و همبستگی دعوت می‌کنند، آنان به گروه‌ها و احزاب مختلف پراکنده شده‌اند و حتّی تعداد گروه‌های مسلمان آن‌گونه که در حدیث معروف آمده است دو گروه بیشتر از گروه‌های یهود و یک گروه بیشتر از گروه‌های نصارا می‌باشد در حدیث دیگری از پیامبر (ص) آمده: «شما دقیقا گام به گام و نشان به نشان، سنّت کسانی را در پیش خواهید گرفت که قبل از شما بودند» پرسیدند: یا رسول اللّه! آیا منظور شما یهود و نصاراست؟ حضرت فرمود: «پس چه کسی مقصود من است؟ شما ریسمان اسلام را پاره پاره می‌کنید» در کتاب الجمع بین الصحیحین تألیف حمیدی، در حدیث شماره ۱۳۱ نقل شده است: «در مسند انس بن مالک روایتی است که همگی برآن اجماع دارند و آن اینکه رسول خدا (ص) فرمود: در کنار حوض از کسانی که مرا همراهی کرده‌اند، مردانی بر من وارد می‌شوند تا اینکه آنان را می‌بینم و آنها با حالت اضطراب، به طرف من رو می‌کنند من عرض می‌کنم:

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

پروردگارا! اصحاب من به من گفته می‌شود: تو نمی‌دانی که آنان پس از تو چه بدعت‌هایی کردند». (مغنیه، ۱۲۷/۲)

براساس آنچه نقل شد وفاق سبب رشد و نمو جامعه و ترقی افراد جامعه را فراهم ساخته و تفرقه و اختلاف جوامع را رو به زوال می‌نهد.

نتایج مقاله

۱. وحدت در قرآن و روایات امری کلیدی معرفی شده است، زیرا از لوازم رسیدن به جامعه مطلوب اسلامی می‌باشد.

۲. مهم‌ترین ریشه تفرقه را، قرآن در پیروی نکردن از خدا؛ پیامبر و مجموعا بی‌توجهی به دستورات دینی و تعصب‌ورزی می‌داند.

۳. آموزه‌های اسلامی؛ ایمان؛ عبادت توحیدی؛ هدایت‌مندی و تبعیت از تعالیم انبیاء(ع) را از اسباب اتحاد و وحدت معرفی می‌کند.

۴. آثار وحدت شامل تحکیم امنیت، حل نزاع‌ها؛ ارتقای عزت؛ خیر و رشد فردی و اجتماعی و تحقق تمدن اسلامی است.

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]

کتابشناسی

۱. قرآن کریم با ترجمه مرکز فرهنگ قرآن.
۲. آذرنوش، آذرتاش، فرهنگ معاصر عربی ـ فارسی، تهران: نشر نی، ۱۳۸۶.
۳. آمدی، عبدالواحد بن محمد، به تصحیح رجایی، مهدی، غرر الحکم (تصحیح رجایی)، قم: دارالکتاب الاسلامی، ۱۴۱۰ ق.
۴. انصاریان، حسین، تفسیر حکیم، قم: دارالعرفان، ۱۳۹۸.
۵. ابن‌شعبه، حسن بن علی، تحف‌العقول، به تصحیح غفاری، علی‌اکبر، قم: مؤسسه النشر الاسلامی، جماعة المدرسین فی الحوزة العلمیة بقم، ۱۳۶۳ ش.
۶. ابن معروف، محمد بن عبد الخالق؛ علوی نصر، رضا. فرهنگ کنز اللغات، تهران: مکتبة المرتضویه، بی‌تا.
۷. داورپناه، ابوالفضل. انوار العرفان فی تفسیر القرآن، تهران: کتابخانه صدر، ۱۳۶۶.
۸. دهخدا، علی‌اکبر، لغت‌نامه، تهران: مؤسسه لغت‌نامه دهخدا و دانشگاه تهران، ۱۳۷۳.
۹. راغب اصفهانی، حسین بن محمد؛ داوودی، صفوان عدنان. مفردات ألفاظ القرآن، بیروت: دارالشامیه، ۱۴۱۲/۱۹۹۲ق.
۱۰. رضایی اصفهانی، محمدعلی، تفسیر قرآن مهر، قم: پژوهش‌های تفسیر و علوم قرآن، ۱۳۸۷.
۱۱. زید بن علی، ترجمه تفسیر غریب القرآن، تهران: فراهانی، ۱۳۸۸.
۱۲. سیدرضی، محمدبن حسین، نهج‌البلاغه، قم.
۱۳. شاه‌عبدالعظیمی، حسین، تفسیر اثنی‌عشری، تهران: میقات، ۱۳۶۳.
۱۴. طالقانی، محمود، پرتوی از قرآن، تهران: شرکت سهامی انتشار، ۱۳۶۲.
۱۵. طباطبایی، محمدحسین. المیزان فی تفسیر القرآن، بیروت: مؤسسه الأعلمی للمطبوعات، ۱۳۵۲/۱۳۹۳.
۱۶. طبرسی، فضل بن حسن؛ تفسیر جوامع الجامع، تحقیق از واعظزاده خراسانی و دیگران، مشهد مقدس: آستان قدس رضوی، بنیاد پژوهش‌های اسلامی، ۱۳۷۷ش.
۱۷. همو، مجمع البیان، بیروت: دارالمعرفة، ۱۴۰۸ ق.
۱۸. طیب، عبدالحسین. اطیب البیان فی تفسیر القرآن، تهران: اسلام، ۱۳۶۹.
۱۹. قضاعی، محمد بن سلامه. شهاب الأخبار، قم: سازمان چاپ و نشر، مؤسسه علمی فرهنگی دار الحدیث، ۱۳۹۲.
۲۰. قرشی، علی‌اکبر، ۱۳۷۱، قاموس قرآن، تهران: دارالکتب الاسلامیه.
۲۱. خسروانی، علیرضا، تفسیر خسروی، تهران: کتابفروشی اسلامیه، ۱۳۹۰.
۲۲. معلوف، لوییس، المنجد فی اللغة العربیة المعاصرة، بیروت: دارالمشرق، ۲۰۰۰.
۲۳. مغنیه، محمدجوّاد، تفسیر کاشف، ترجمه موسی دانش، قم: بوستان کتاب، ۱۳۷۸.
۲۴. مدنی، علی‌خان بن احمد. الطراز الأول و الکناز فی لغة العرب، مشهد مقدس: مؤسسه آل البیت(ع) لإحیاء التراث، ۱۳۸۴.
۲۵. مهیار، رضا. فرهنگ ابجدی، تهران: اسلامی، ۱۳۷۵.
۲۶. مهنا، عبدالله علی. لسان اللسان: تهذیب لسان العرب، بیروت: دارالکتب العلمیه، ۱۴۱۳ ق.
۲۷. نفیسی، علی‌اکبر. فرهنگ نفیسی، بی‌نا، بی‌تا.

[Downloaded from pnmag.ir on 2025-09-14]